

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: M.G., narozený dne ... , bytem ...

zastoupen: doc. JUDr. Alexander Király, Ph.D., advokát, sídlem L.
Poděšť 1883/5, 708 00 Ostrava – Poruba,

proti

žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČ 70891168, sídlem Závodní 353/88,
360 21 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.5.2018 č.j. 1727/DS/16-24,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy ze dne 4. 4. 2016, č. j. 4763/OD-P/16 tak, že se ve výrokové části, na straně druhé, v odstavci druhém slova „podle ustanovení §125c odst. 4 písm. d) zákona“ nahrazují slovy „podle ustanovení § 125c odst. 5 zákona“, ve výrokové části, na straně druhé, v odstavci čtvrtém, se slova „podle ustanovení § 125c odst. 5 zákona“ nahrazují slovy „podle ustanovení § 125c odst. 6 písm. d) zákona“, poté se v odůvodnění, na straně osmé, v odstavci sedmém slova

„podle ustanovení §125c odst. 4 písm. d)“ nahrazují slovy „podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d)“ a v odůvodnění na straně deváté, odstavec první se slova „podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) zákona“ nahrazují slovy „podle ustanovení § 125c odst. 6 písm. d) zákona“. Dále bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) v ostatních částech napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

2. Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále jen „správní orgán“) vydaným dne 4. 4. 2016, č. j. 4763/OD-P/16 byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu bylo potvrzeno žalovaným dne 23. 8. 2016 rozhodnutím č. j. 1727/DS/16-5 (první rozhodnutí žalovaného). Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Plzni a byl úspěšný. Zdejší soud první rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
3. Žalobce v žalobě předně namítal, že žalovaný v novém rozhodnutí nezohlednil soudem vytýkanou vadu, neboť se dostatečně nevypořádal s námitkou podjatosti ředitele Krajského úřadu, což žalobce namítal v odvolání. Žalovaný předně neuvedl, proč by námitka podjatosti měla být uplatněna pozdě. Dále dle žalobce žalovaný námitku nevypořádal v souladu s § 14 správního řádu usnesením, ačkoliv dle zmíněného ustanovení měl o námitce rozhodnout služebně nadřízený orgán. Žalobce dále namítal, že žalovaný porušil práva žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, když pokračoval v přestupkovém řízení po skončení soudního přezkumu (u zdejšího soudu vedené pod sp. zn. 17 A 90/2016) a zrušení jeho předchozího rozhodnutí. Žalovaný se dle žalobce dopustil vážné vady řízení, když neodůvodnil, proč změnil rozhodnutí orgánu prvního stupně. Konečně žalobce namítal, že žalovaný neřešil otázku promlčení přestupku.
4. Ve vyjádření k žalobě žalovaný poukázal, že se s námitkou podjatosti vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zcela v souladu s § 14 správního řádu. Dle žalovaného jednak uplatněná námitka nesměřovala proti osobě bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu a jednak nebyla uplatněna bezodkladně. Žalovaný dále odkázal na § 15 odst. 2 správního řádu, kdy v souladu s tímto ustanovením úkony v řízení provádějí oprávněné úřední osoby pověřené vedoucím správního orgánu. Ředitel Krajského úřadu nebyl v projednávané věci oprávněnou osobou. Žalovaný dále odmítl nastíněné důvody podjatosti. Z webových stránek HC Energie KV je patrné, že sponzorem karlovarského hokejového klubu je Karlovarský kraj (nikoli Krajský úřad), v jehož čele stojí hejtman (nikoliv ředitel). Dle žalovaného též nebyla naplněna podmínka bezodkladnosti. V poučení prvostupňového rozhodnutí je rovněž uvedeno, kdo je odvolacím orgánem. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 4. 2016. Čtrnáctý den lhůty podal žalobce odvolání, které námitku podjatosti neobsahuje. Dne 18. 5. 2016 odvolání doplnil a tam již námitku podjatosti uplatnil. Námitku podjatosti tedy podal až pět týdnů poté, co byl poučen o tom, že odvolacím správním orgánem je Krajský úřad Karlovarského kraje. Žalovaný dále uvedl, že o námitce podjatosti jednal a rozhodl nadřízený správní orgán (Ministerstvo dopravy ČR). Sdělením dne 27. 4. 2018 Ministerstvo konstatovalo, že námitka podjatosti není relevantní. K porušení ustanovení § 36 odst. 6 a § 50 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že když soud zrušil první rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, řízení se vrátilo do okamžiku, kdy bylo podáno odvolání, tedy kdy o zaviněném jednání již bylo meritorně rozhodnuto. Žalovaný odmítl i poslední

námítku. Změnou zákona o silničním provozu došlo k vložení nového odstavce do ustanovení §125c a k následnému přechíslování odstavců, přičemž tato změna neměla na výši či délku sankcí žádný dopad. Žalovaný změnou napravil pochybení správního orgánu a se svým postupem se v odůvodnění vypořádal. S odkazem na uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť námitky žalobce shledal za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné.

5. Součástí správního spisu je doplnění odvolání ze dne 18. 5. 2016, ve kterém žalobce pod bodem III. v posledním odstavci namítal § 14 správního řádu podjatost ředitele Krajského úřadu Karlovarského kraje ve smyslu. Konkrétně žalobce svou námitku odůvodnil následovně: *„O jeho nepodjatosti lze pochybovat s ohledem na působení obviněného v hokejovém klubu města Karlovy Vary, kdy obviněný v letech 2011 až 2016 hrál za tým HC Energie Karlovy Vary, avšak od sezóny 2016-2017 přestoupil do konkurenčního týmu HC Kometa Brno, což může být ředitelem Krajského úřadu Karlovarského kraje, fanouškem a ředitelem sponzora, vnímáno jako jistá forma zrady a ovlivňovat tak jeho nestrannost, resp. nestrannost jeho podřízených, při rozhodování, resp. působení na rozhodování v předmětném řízení.“*
6. Dále je na straně 124 správního spisu založen záznam o oprávněné úřední osobě v souladu s § 15 odst. 4 správního řádu, kterou byla paní E.H., úřednice oddělení dopravně správních agend.
7. Poté, co soud zrušil první rozhodnutí žalovaného a věc vrátil tomuto k dalšímu řízení, rozhodl žalovaný dne 2. 5. 2018 rozhodnutím č. j. 1727/DS/16-24 tak, jak je uvedeno v prvním odstavci tohoto rozsudku. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k námitce podjatosti uvedl, že dle ustanovení § 14 správního řádu platí, že *„osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení.“* Ve spojení s § 15 odst. 2 správního řádu nelze opomenout, že úkony v řízení provádějí osoby k tomu podle vnitřních předpisů oprávněné nebo pověřené vedoucím pracovníkem správního orgánu. Je prokázáno, že ředitelka odvolacího správního orgánu, proti které byla vznesena námitka podjatosti, nebyla v předmětném řízení osobou oprávněnou. Tato skutečnost vyplývá ze spisového materiálu. Vznesená námitka dle žalovaného tedy nebyla relevantní a nemohlo tak o ní být rozhodováno. K důvodům námítky podjatosti žalovaný uvedl, že jsou neurčité a ničím nepodložené, pouze se opírají o úvahu odvolatele a podání námítky se tak jeví jako obstrukční.
8. Žalobu soud **neshledal** důvodnou.
9. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
10. Podle § 112 odst. 2 věty první zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (*dále jen „přestupkový zákon“*) se *„Ustanovení dosavadních zákonů o ... lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí.“*

11. Dle § 30 písm. a) přestupkového zákona činí promlčecí doba 1 rok.
12. Podle § 32 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona se „do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní,“ a podle odstavce druhého se „promlčecí doba přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku, vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“
13. Podle § 32 odst. 3 věty před středníkem „Byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání.“
14. V úvodu soud shrne průběh řízení o přestupku. Dne 2. 12. 2015 v 13:47 hodin řídil žalobce na silnici č. I/6, před obcí Bošov, ve směru jízdy na Prahu, osobní vozidlo zn. Volvo V40, RZ ... rychlostí 178 km/h, přičemž v daném úseku je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h. Po odečtu toleranční odchylky tudíž žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 82 km/h. Přestupek byl postoupen Magistrátu města Karlovy Vary, který dne 8. 2. 2016 zahájil řízení o přestupku a předvolal obviněného k ústnímu jednání. Na základě všech podkladů správní orgán prvního stupně dne 4. 4. 2016 vydal rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným a uložil mu správní sankce. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný dne 22. 8. 2016 poprvé rozhodl o odvolání žalobce, toto rozhodnutí však žalobce napadl u zdejšího soudu žalobou doručenou dne 17. 9. 2016. Krajský soud v Plzni o věci vedené pod sp. zn. 17 A 90/2016 rozhodl dne 30. 11. 2017 (nabylo právní moci dne 10. 1. 2018) tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný poté v dalším řízení zohlednil soudem vytýkané vady a znovu rozhodl dne 2. 5. 2018. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 5. 2018.
15. Soud se nejdříve vyjádří k námitce promlčení, kterou žalobce uplatnil v žalobě. S ohledem na výše shrnuté skutečnosti a výše citovanou právní úpravu soud konstatuje, že odpovědnost za přestupek nezanikla, protože právo nebylo promlčeno, proto by bylo zcela nadbytečné, kdyby to žalovaný v napadeném rozhodnutí uváděl. Správní orgány jsou povinny zánik odpovědnosti za přestupek z důvodu promlčení zkoumat z úřední povinnosti. Dospějí-li správní orgány k závěru, že k promlčení práva došlo, řízení samy zastaví.
16. Soud z obsahu spisu ověřil, že k zániku odpovědnosti za přestupek z důvodu promlčení nedošlo. Jednoroční promlčecí lhůta po přerušení znovu počala běžet dne 22. 8. 2016, tedy dnem vydání prvního rozhodnutí žalovaného, během soudního řízení byla lhůta stavěna a pokračovala dnem nabytí právní moci rozsudku zdejšího soudu, tedy dne 10. 1. 2018, přičemž žalovaný podruhé rozhodl již 2. 5. 2018 a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 5. 2018. Tříletá objektivní lhůta by i bez pozastavení uplynula až dne 3. 12. 2018. Žalovaný tak správně v napadeném rozhodnutí nezkoumal zánik odpovědnosti za přestupek z důvodu promlčení, neboť promlčecí doba v den druhého rozhodování žalovaným stále ještě neuplynula.
17. K obecné námitce porušení ustanovení § 36 odst. 3 a ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu soud uvádí, že správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně.
18. Podle § 36 odst. 3 správního řádu, „nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“

19. Pro posouzení této námitky ze správního spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti. Předvoláním k ústnímu jednání ze dne 25. 1. 2016 č. j. 1139/OD-P/16 bylo správním orgánem I. stupně se žalobcem zahájeno správní řízení pro přestupek podle § 125c odst. 1, písmena f) bod 2 zákona o silničním provozu a nařízeno ústní jednání na 25. 2. 2016. Žalobce byl v předvolání poučen, že má právo před vydáním rozhodnutí se seznámit s jeho podklady a vyjádřit se k nim v rámci projednání věci při ústním jednání. Shodné poučení obsahovalo i předvolání na 4. 4. 2016.
20. Soud má za prokázané, že v projednávané věci nebylo porušeno procesní právo žalobce, které je upraveno a zakotveno v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce byl správním orgánem I. stupně dostatečně poučen o tom, že má právo a možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, byl informován a poučen jednak o tom, do kdy tak může učinit, a byl také poučen a informován o možnosti se k podkladům rozhodnutí vyjádřit, a kdy toto právo může uplatnit. Žalovaný poté, co mu zdejší soud věc vrátil k dalšímu řízení a novému rozhodnutí, vycházel z již zjištěného skutkového stavu, neopatřoval další podklady ani důkazy, pouze znovu rozhodl a zohlednil při tom soudem vytýkanou vadu. V takovém případě tedy neexistovaly nové skutečnosti, s nimiž by bylo nutné žalobce seznámit.
21. Žalovaný se dostatečně vypořádal se změnou právní úpravy, jasně odůvodnil, proč přistoupil ke změně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Na straně 6 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: *„v souladu se zásadou procesní ekonomie napravil provedenou změnou pochybení správního orgánu prvního stupně, který v písemném vyhotovení rozhodnutí uvedl ustanovení zákona o silničním provozu, dle nichž uložil sankce, ve znění platném do 19. února 2016. (...) provedená změna neměla vliv na druh a výši uložených sankcí.“*
22. Soud shledává takové odůvodnění dostatečným a ztotožňuje se závěrem žalovaného, že pouhé přečíslování odstavců, v důsledku dílčí novely zákona o provozu, nemělo vliv na výši a druh sankcí uložených žalobci, tudíž nebylo pro žalobce příznivější ani přítěžující.
23. Poslední námitku žalobce taktéž shledal zdejší soud nedůvodnou. Žalovaný se dostatečně vypořádal s namítanou podjatostí ředitele Krajského úřadu Karlovarského kraje na straně 4-5 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: *„Primárně se musel odvolací správní orgán vypořádat s námitkou podjatosti, která byla vznesena proti řediteli Krajského úřadu Karlovarského kraje, v rámci doplnění odvolání, tedy nebyla uplatněna včas. (...) K vznesené námitce podjatosti odvolací správní orgán upozorňuje na skutečnost, že dle ustanovení § 14 správního řádu platí, že osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupců takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení. Ve spojení s ustanovením § 15 odst. 2 správního řádu nelze opomenout, že úkony správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu. Je tak prokázané, že ředitelka odvolacího správního orgánu, proti které byla námitka podjatosti vznesena jako zaměstnanci odvolacího správního orgánu, není osobou oprávněnou v předmětném řízení. Tato skutečnost je ověřitelná ze spisového materiálu, ve kterém není ředitelka odvolacího orgánu vedena jako osoba oprávněná činit v řízení úkony, a proto vznesená námitka podjatosti není relevantní a nemůže tak být o ní rozhodováno. (...) Pochybnost o nepodjatosti musí být doložitelná a přezkoumatelná. Nepostačuje pochybnost o nepodjatosti odůvodňovat je blíže nekonkretizovanými a nijak nepodloženými tvrzeními.“* S tímto odůvodněním se nelze než ztotožnit. Vznesená námitka podjatosti nebyla ničím podložena, tvrzení žalobce byla založena pouze na jeho vlastních domněnkách. Žalovaný námitku podjatosti vypořádal

dostatečným způsobem, v žádném případě ji „neodbyl“, naopak uvedl, k jakým závěrům dospěl, a z čeho tak usuzoval.

24. Jak již soud uvedl výše, ze spisové dokumentace je snadno zjiitelné, že oprávněnou osobou v odvolacím řízení byla paní E.H., proti které námitka nesměřovala. Vzhledem ke znění námítky a jejím důvodům žalovaný správně dospěl k závěru, že námitka je zcela irelevantní a zjevně obstrukční. Zvláště v případě, kdy původní námitka obsažená v doplnění odvolání ze dne 18. 5. 2016 směřovala proti řediteli Krajského úřadu, ačkoliv tehdejší ředitel pan R.R.začátkem roku na svou pozici rezignoval a od 5. 4. 2016 vykonává funkci ředitelky Krajského úřadu Karlovarského kraje paní M.V. V době prvního rozhodování o odvolání žalobce již tedy ředitel, proti kterému byla zřejmě původní námitka vznesena (soud usuzuje ze znění námítky), dávno rezignoval na svou funkci. Ředitel pan R. tedy nemohl mít vliv na rozhodnutí ve věci žalobce.
25. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. září 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně